

TRANSFIGURACIÓ DEL SENYOR (C)

Jubileu monàstic del P. Oriol M. Diví i professió temporal del G. Bernat Juliol

Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat

6 d'agost de 2007

Lc 9, 28-36

A primera vista, l'episodi de la Transfiguració del Senyor que ens acaba de proclamar el diaca pot semblar molt lluny de la nostra realitat. Però si procurem penetrar el seu sentit profund, més enllà de les imatges amb què ens és narrat, veurem que té una gran actualitat, potser més i tot que en altres èpoques. Mirem, doncs, germanes i germans, d'aprofundir-lo una mica.

Hem sentit com sant Pere estava entusiasmat: *que n'estem de bé aquí!*, deia. I és cert, s'hi està bé prop de Jesús quan es manifesta en la seva humanitat transfigurada per la glòria de la seva divinitat. En aquell moment, Pere pensava que valia la pena ser de Jesucrist. La figura de Jesús encara és fascinant per molta gent; els joves quan el descobreixen se senten atrets per la seva bellesa, per la seva sinceritat de paraula, pel seu acolliment de les persones. Però, no sempre aquesta atracció relativament superficial es torna comprensió profunda de la seva persona i del seu Evangeli. Aquí trobem una missió important que tenim els cristians en la societat actual: fer que la gent se senti atreta per la persona de Jesús i la compregui en profunditat i d'aquesta manera se senti empesa a viure segons la seva Paraula i a participar de la vida comunitària de l'Església. Particularment els monjos, que sempre hem estimat molt la festa de la Transfiguració perquè parla del nostre itinerari espiritual, hem de mostrar amb la nostra vida individual i amb la nostra vida comunitària que s'està *bé* amb Jesucrist, que és bo i agradable compartir amb ell la pròpia existència.

En el relat evangèlic, però, tot seguit l'entusiasme de Pere passa a ser esglai. És la reacció típica en la Sagrada Escripura dels qui es troben davant la grandesa divina. Pere experimenta el temor, la reverència de saber-se proper a Déu. Jesús s'esforça perquè la reacció no sigui de por. Precisament és com un de nosaltres per mostrar-nos com Déu vol se proper dels ésser humans. Una proximitat amiga, que no treu res a la grandesa divina ni a l'amor confiat i reverent que li hem de tenir. També això ha d'entrar en el nostre testimoniatge: és bo d'estar amb Jesús; però ell no és només un home bo i un mestre espiritual, és el Fill únic del Déu únic.

Després d'aquesta experiència atraient i corprenedora alhora, els tres apòstols, Pere, Jaume i Joan, es troben *amb Jesús tot sol*. Ja no veuen la seva grandesa transcendent. Hi ha aquí, encara, una crida a nosaltres, creients en Jesús, a no deixar mai de fixar el nostre esguard en Jesús quan el seu rostre s'amaga i experimentem la nit de la fe. Una nit que d'alguna manera viu tota la nostra societat europea (cf. C. M. Martini, *La Trasfigurazione*, p. 36, a *Avvolti nel mistero della Trasfigurazione*). També quan experimentem la nit hem de fixar el nostre esguard en Jesús, i hem de fer-ho amb reverència envers el seu misteri de vida i de plenitud, malgrat la foscor de la fe.

Per això deia abans que potser l'episodi de la Transfiguració té una actualitat particular. A nivell personal i a nivell de comunitat cristiana, hem de saber viure entre l'entusiasme espiritual i el temor que de vegades ens penetra; entre la joia de l'experiència interior i la reverència envers un misteri que ens sobrepassa i que no està al nostre albir. Viure la fe des de la foscor també és contemplar el rostre de Crist present en la nit i en l'obscuritat. I així podem perseverar en la prova típica dels inicis del tercer mil·lenni per a la societat europea (cf. idem.) que és la foscor, la dificultat de contemplar la figura radiant de Jesucrist, *el Fill, l'elegit* del Pare; la dificultat de tants a escoltar la seva paraula com una paraula de vida i de sentit.

Els cristians tenim la companyia de les Escriptures. Les figures de Moisès i d'Elies a la Transfiguració ens estimulen a viure els moments de foscor i la crisi de fe de la nostra societat amb l'acompanyament i el consol de la Paraula divina. Les Escriptures ens manifesten la veritable identitat de Jesús, el Crist, el Messies. En elles, el Pare del cel ens surt a l'encontre i amorosament, en el col·loqui del cor, ni que sigui en l'experiència de la nit de la fe, ens va manifestant la identitat del seu Fill únic i el seu pla de salvació per a la humanitat de tots els temps.

L'episodi de la Transfiguració ens parlava també d'*un núvol que els cobrí*. El *núvol* –pensem en la nostra boira de Montserrat– és sempre quelcom que amaga però que aporta lluminositat. En l'Escriptura és sinònim de la presència divina; en l'aridesa i en la nit de la fe podem descobrir, doncs, l'esplendor de Déu millor que en un entusiasme fàcil i superficial. En aquest sentit, alguns comentaristes (cf. idem., p.30) veuen en aquest *núvol que cobrí* els deixebles en la Transfiguració una insinuació de l'Esperit. És en el si d'aquest *núvol* que els tres deixebles escolten al veu del Pare que els revela el Fill. És l'Esperit que ens fa entrar en el nucli de l'Amor diví, que ens fa conèixer el Pare i el Fill –l'Amant i l'Amat, que diria el nostre Ramon Llull– per endinsar-nos en el nucli de la Santa Trinitat. En la foscor que puguem experimentar en la nostra fe, en l'obscuritat de la nostra societat, l'Esperit continua oferint-nos l'encontre amb el Crist i amb el Pare perquè trobem la nostra joia i la nostra realització plena.

Avui, en aquesta festa tan estimada pels monjos, la nostra assemblea té encara un doble motiu més de joia. El G. Bernat Juliol, després de l'aprenentatge de la vida monàstica que és el noviciat, farà la seva primera professió. Ens encoratja que joves com ell se sentin atrets per Jesucrist i després d'uns estudis, d'una vida professional i d'un compromís eclesial, vegin que és bo de quedar-se dalt d'aquesta muntanya, en el nostre monestir, per escoltar intensament el Fill estimat del Pare i deixar que vagi transformant les seves vides; per contemplar el Senyor i amic que es fa present en la litúrgia de l'Església i en la Paraula meditada i pregada en la intimitat del propi cor.

L'altre motiu de joia és el jubileu de professió monàstica del P. Oriol M. Diví. Després de tota una vida lliurada a Jesucrist, primer com a prevere de la diòcesi de Barcelona i després com a monjo, vol renovar públicament la seva donació perquè sap, des de la seva infantesa, com n'és de bo d'estar amb el Senyor. L'experiència espiritual li ha ensenyat a descobrir el rostre transformat del Senyor present de tantes maneres en les nostres vides i a veure com ell va transformant-les per fer-les semblants a la seva. Si en la Transfiguració ell resplendí davant dels tres deixebles, *ara* –com ens diu sant Pau– *ell ha resplendit en els nostres cors* (2C 4, 6).

Resplendeix en el cor del P. Oriol i del G. Bernat, i per això donen testimoni públicament amb la renovació dels vots i amb la professió de la joia que omple el cor del qui es dona totalment a Jesucrist. I nosaltres, amb la pregària de l'Església els ajudem a mantenir-se fidelment en la donació. Amb ells, els monjos renovem també la nostra professió, el nostre propòsit de perseverar dalt la muntanya per estar tots sols amb el Senyor i fer en comunitat un itinerari espiritual de conversió contínua, de transfiguració sota el guiatge de l'Esperit.

Que resplendeixi, també, la glòria de Jesucrist en el cor de tots els qui som aquí participant de l'eucaristia i ens faci testimonis enmig de la nostra societat, per tal que la nit de la fe de tants contemporanis nostres es transformi en núvol lluminós i, en el rostre velat del Crist, hi sàpiguen descobrir la glòria de Déu i la seva donació amorosa a la humanitat.